

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 109/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 2. novembra 2011 predbežne prerokoval návrh Krajského súdu v Prešove, zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. E. Š., na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade položky 13 písm. b) časti prílohy I Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní (Sadzobníka súdnych poplatkov) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Návrh Krajského súdu v Prešove **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 22. novembra 2010 doručený návrh Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „navrhovateľ“), zastúpeného predsedníčkou senátu JUDr. E. Š., na začatie konania podľa

čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade položky 13 písm. b) časti prílohy I Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z odôvodnenia predloženého návrhu vyplýva, že krajský súd koná o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 6 Er 256/2008-154 z 25. januára 2010, ktorým bolo povinnému uložené zaplatiť súdny poplatok za námietky proti exekúcii v sume 16 596,50 € (t. j. v najvyššej možnej sadzbe).

Krajský súd ďalej uviedol, že preskúmal odvolanie oprávneného „*a po zistení, že je prípustné (§ 218 O. s. p. a contrario), dospel pri porade senátu dňa 20. 10. 2010 k záveru, že napadnuté uznesenie bolo vydané v súlade s ustanovením položky č. 13 písm. b) prílohy zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Súčasne však krajský súd pri porade senátu nadobudol pochybnosti o súlade citovaného zákonného ustanovenia s viacerými článkami Ústavy Slovenskej republiky i Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseným pre Slovenskú republiku pod č. 209/1992 Zb.).*

Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR je sudca pri rozhodovaní viazaný ústavou, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 i zákonom, pričom z odseku 2 cit. článku, ako aj z čl. 124 a 125 Ústavy SR plynie, že sám nie je oprávnený posúdiť súlad zákona s ústavou a označenou medzinárodnou zmluvou, keďže takéto oprávnenie prináleží len Ústavnému súdu Slovenskej republiky.

Podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy SR je súd povinný konanie prerušiť a podať Ústavnému súdu SR návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia zákona s ústavou, resp. medzinárodnou zmluvou podľa čl. 125 ods. 1, ak dospeje k záveru o tomto nesúlade a ak sa toto ustanovenie týka prejednávanej veci.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že v dôsledku znenia položky 13 písm. b) prílohy zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. by mal krajský súd nevyhovieť odvolaniu

povinného a napadnuté uznesenie potvrdiť, keďže bolo vydané v súlade s týmto ustanovením. Napadnuté ustanovenie sa tak priamo týka prejednávanej veci, keďže na jeho osude (účinnosti či neúčinnosti, resp. platnosti či neplatnosti) závisí vybavenie odvolania povinného. Súčasne krajský súd, ako bude vyložené nižšie, dospel k záveru o nesúlade tohto ustanovenia s ústavou, resp. medzinárodnou zmluvou. Uvedený návrh je teda v zmysle citovaného ustanovenia prípustný.“

K namietanému nesúladu položky 13 písm. b) časti I Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní prílohy (Sadzobníka súdnych poplatkov) zákona o súdnych poplatkoch s čl. 1 ods. 1 ústavy navrhovateľ poukázal na to, že *«Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika právnym štátom, a to nielen štátom formálne právnym, ale aj materiálne právnym. Pojem formálneho právneho štátu v sebe obsahuje niekoľko komponentov, z ktorých možno menovať najmä požiadavku na ústavnosť (existenciu ústavy, ktorá efektívne upraví právomoci jednotlivých štátnych a iných orgánov verejnej moci a vytvorí pravidlá tvorby a záväznosti iných právnych noriem) štátu a ústavnosť a zákonnosť činnosti jednotlivých štátnych orgánov. Požiadavky formálneho právneho štátu tak smerujú na určitú minimálnu úroveň právnej regulácie jednoznačnou, adresátom právnych noriem predvídateľnou právnou normou, ktorej aplikácia je preskúmateľná nezávislým súdom. Pojem materiálneho právneho štátu naopak postuluje požiadavky na obsah štátneho konania a osobitne na existenciu určitých sfér, do ktorých štát nie je oprávnený zasahovať vôbec alebo len za presne určených podmienok (ľudské práva).*

Tak Ústavný súd býv. ČSFR, ako aj Ústavný súd SR už judikoval, že súčasťou právneho štátu je aj požiadavka na obsahovú presnosť a jednoznačnosť právnych noriem (porov. PL. ÚS 5/92, PL. ÚS 15/98) tak, aby ich obsah bol predvídateľný. Táto požiadavka je tak atribútom formálneho, ako aj materiálneho právneho štátu: na jednej strane sa od právnej normy vyžaduje, aby boli pre občana aspoň v princípe pochopiteľné, aby teda občan ako adresát právnej normy vedel, kde sa končí hranica sféry súkromnej a verejnej a akými pravidlami sa má správať v tej či onej sfére. Na strane druhej je dostatočná presnosť a jednoznačnosť právnej normy i predpokladom skutočne účinnej nadradenosti zákona a, z opačného pohľadu, predpokladom efektívnej kontroly zákonnosti činnosti

orgánov aplikácie práva (súdy a orgány výkonnej moci). Ak norma nie je dostatočne jednoznačná a zrozumiteľná, vytvára to príliš veľký priestor pre výklad orgánmi aplikácie práva, ktorého súlad so zákonom tak nemožno jednoznačne posúdiť. Orgány aplikácie práva sú tak zákonom viazané len formálne; na jeho formálnom základe v skutočnosti vytvárajú samotný obsah normy svojou činnosťou. Z čl. 2 ods. 2 ústavy však plynie princíp legality (zákonnosti) konania štátnych orgánov, čo v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy nemožno vykladať ináč než tak, že zákonná úprava musí robiť konanie jednotlivých štátnych orgánov (vrátane súdov) predvídateľným. Právna norma, ktorej vnútornú rozpornosť nemožno odstrániť ani výkladom, je v rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy (PL. ÚS 15/98, PL. ÚS 19/98); rovnaké pravidlo možno vziať aj na situácie, v ktorých z právnej normy nemožno ani výkladom zistiť jednoznačný spôsob a rozsah činnosti orgánov aplikácie práva.

§ 1 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. ustanovuje, že „súdne poplatky (...) sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov (...) uvedené v sadzobníku (...), ktorý tvorí prílohu“ cit. zákona. Položka 13 písm. b) prílohy cit. zákona určuje poplatok „za konanie súdu o námietkach proti exekúcii“. V prípade súdneho poplatku za námietky proti exekúcii tak ide o poplatok za konanie, nie z návrhu.

Kto je poplatníkom, vymedzuje § 2 ods. 1 cit. zákona, ktorého písmená b) až e) sa exekúcie zjavne netýkajú. Exekúcie sa výslovne týka písmeno f), ktoré označuje za poplatníka oprávneného v prípade konania o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi. Písmeno a) by sa exekúcie taktiež mohlo týkať, to však za poplatníka označuje navrhovateľa len v prípade, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. To nie je prípad položky 13 písm. b) prílohy zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb., ktorý upravuje poplatok za konanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. h) cit. zákona vzniká poplatková povinnosť vo všetkých ostatných prípadoch [t. j. neuvedených v písmenách a) až g)] právoplatným uznesením súdu, ktorým sa povinnosť zaplatiť súdny poplatok uložila. Z uvedeného ustanovenia v spojení s § 1 ods. 1 a § 12 cit. zákona plynie, že o povinnosti zaplatiť súdny poplatok sa musí rozhodnúť vždy, keď tu existuje spôsobilý poplatkový úkon a rozhodlo sa vo veci samej. Tak je tomu aj v prípade súdneho poplatku za konanie o námietkach podľa položky 13 písm. b) prílohy cit. zákona, ktorého zaplatenie súd musí uložiť v súvislosti s rozhodnutím o námietkach proti exekúcii. Vzhľadom na absenciu osoby poplatníka

v § 2 ods. 1 však nie je zrejmé, komu treba tento poplatok uložiť zaplatiť. Pre rozhodujúci súd však existujú v zásade dva výklady.

Prvý výklad je, že súd vydá uznesenie o súdnom poplatku, v ktorom neuvedie žiadneho poplatníka. Takýto výklad zákona je však zjavne absurdný a uznesenie takto vydané by s najväčšou pravdepodobnosťou bolo zmätočné, keďže by neexistoval žiadny jeho adresát.

Druhý výklad, ktorý zachováva zmysel súdneho poplatku, t. j. zaťažiť toho, kto poplatkový úkon vyvoláva alebo má z neho prospech, aspoň čiastočnou úhradou nákladov v tejto súvislosti vznikajúcich, znamená, že súd musí určiť poplatníka. Ako však už bolo vyložené, § 2 ods. 1 ani poznámky k položke č. 13 prílohy zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. pre tento poplatok žiadneho poplatníka neurčuje, ani neobsahuje žiadny návod na to, ako osobu poplatníka určiť. Súd by tak teoreticky mohol výkladom per analogiam k § 2 ods. 1 písm. a) cit. zákona dospieť k záveru, že poplatníkom je podávateľ námietok, t. j. povinný (čo napokon zodpovedá i bežnej súdnej praxi). Tento záver je však pre bežného adresáta právnej normy obsiahnutej v položke č. 13 písm. b) (v spojení s § 1 ods. 1) cit. zákona absolútne nepredvídateľný a naopak, z pohľadu prieskumného postupu inštančne vyšších súdov absolútne arbitrárny, pretože rovnakými postupmi by bolo možné dospieť i k iným záverom (napr. by bolo možné tiež dospieť k záveru, že poplatníkom tohto poplatku je ten, kto bol v konaní o námietkach neúspešný, a to per analogiam k § 2 ods. 2 a 4).

Z ustanovenia položky 13 písm. b) prílohy zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb., ktoré v spojení s § 1 ods. 1 vytvára právnu normu, podľa ktorej je poplatkovým úkonom konanie o námietkach, je tak možné vyložiť diametrálne odlišným spôsobom, pričom tento výklad nie je možné jednoznačne posúdiť z hľadiska jeho súladu s právnou normou samotnou. Táto neistota pri výklade právnej normy je v zmysle vyššie uvedených judikatórnych záverov Ústavného súdu býv. ČSFR i SR natoľko zásadná, že ju nie je možné prekonať výkladom uvedených právnych noriem. V dôsledku toho je táto právna norma v rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy.».

Pokiaľ ide o namietaný nesúlاد položky 13 písm. b) časti I Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní prílohy (Sadzobníka súdnych poplatkov) zákona o súdnych

poplatkoch s čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, krajský súd poukázal okrem iného na to, že «Cieľom exekúcie je nasadenie brachiálnej moci štátu na vymoženie nároku priznaného exekučným titulom. Z hľadiska zásahov do ústavne chránených práv je tak exekúcia najexponovanejšou časťou civilného procesu, keďže akékoľvek pochybenie pri nej sa môže prejaviť v (podľa okolností neoprávnenom) zásahu do ústavného práva na súkromie (čl. 16 ods. 1 ústavy) či na ochranu majetku (čl. 20 ústavy) a vyžaduje si preto citlivý prístup zákonodarcu k obmedzovaniu práva na súdnu ochranu na strane povinného. Táto požiadavka je o to naliehavejšia, že o tom, či sa exekúcia začne, rozhoduje súd v zmysle zásady prísnej formálnej legality exekučného konania len na základe tvrdení a dôkazov oprávneného, t. j. navrhovateľa exekúcie [porov. § 44 ods. 1 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov]. Námietky povinného podľa § 50 Exekučného poriadku predstavujú prvý úkon exekučného konania, ktorým sa povinný môže proti exekúcii brániť, a to za situácie, že sa už voči nemu používa výkon určitých zabezpečovacích úkonov [porov. § 66 ods. 1 písm. b), § 95 ods. 1 písm. a), § 106 ods. 1 písm. a), § 117 písm. b) a § 135 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku]. Z pohľadu fázy konania je tak zaťaženia námietsk proti exekúcii súdnym poplatkom závažným zásahom do práva na súdnu ochranu a práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Je preto potrebné pozorne zvážiť, či je takéto obmedzenie primerané v zmysle testu primeranosti.

Účel súdneho poplatku za námietky sa na prvý pohľad nezdá byť celkom zrejmý, najmä pri porovnaní s poplatkom za vydanie poverenia súdnemu exekútorovi. Nie je zrejmé, v čom je konanie o námietkach natoľko odlišné od konania o udelenie poverenia exekútorovi, že musí byť zaťažené súdnym poplatkom vo výške 6 % zo sumy vymáhaného nároku, pričom konanie o zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku, ktoré môže slúžiť rovnakému účelu ako námietky [porov. najmä § 57 ods. 1 písm. g)] nie je spoplatnené vôbec. Jediným rozdielom, avšak podstatným, je, že konanie o zastavenie exekúcie nemá tie odkladné účinky, ktoré má konanie o námietkach.

Z vyššie uvedeného sa krajskému súdu javí, že cieľom súdneho poplatku za námietky nie je vytváranie rozumnej rovnováhy medzi uplatňovaním ústavných práv jedného alebo druhého účastníka exekučného konania. Jediným cieľom sa zdá byť odrádzanie povinného

od podania námietok, teda zabezpečenie „efektívností“ exekúcie. Efektívnosť a legalita výkonu štátnej moci sú však v právnom štáte od vekov vo vzájomnom rozpore – legalita bráni efektívnosti, pretože umožňuje každému z účastníkov brániť sa proti rozhodnutiu vo svoj neprospech, a tým oddaľovať nastúpenie jeho účinkov, ktoré by však (ak by sa toto rozhodnutie nakoniec ukázalo ako nesprávne) mohli znamenať nezákonný zásah do jeho práv. Na druhej strane snaha o efektívnosť bráni legalite, pretože sa rýchlym a dôsledným postupom vytvorí stav, ktorého náprava (ak sa neskôr tento postup ukáže ako nesprávny) môže byť v skutočnosti nemožná alebo ťažká. Práve vyvažovanie záujmu efektívnosti a legality musí byť úlohou zákonodarcu v právnom štáte, ktorý ctí základné práva a slobody (čl. 1 ods. 1 ústavy), preto nemožno priznať jednému ústavne chránenému záujmu (efektívnom vymožení nároku) absolútnu prednosť pred inému ústavne chránenému záujmu (právna ochrana povinného pred nezákonnou exekúciou).».

Navrhovateľ napokon namieta nesúlad položky 13 písm. b) časti I Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní prílohy (Sadzobníka súdnych poplatkov) zákona o súdnych poplatkoch s čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru vyslovujúc názor, že medzi „iné oblasti“, v ktorých musí byť zabezpečená rovnosť účastníkov, a tým aj rovnosť zbraní, možno „zaradiť aj oblasť súdnych poplatkov. V zásade by tak podľa názoru súdu mali byť s typovo podobnými procesnými úkonmi účastníkov určitého súdneho konania mali byť spojené v zásade rovnaké povinnosti tak čo do formálnych, ako aj čo do poplatkových otázok. V prípade rozdielnych povinností by takýto rozdiel mal byť rozumne a ústavne konformne odôvodniteľný (per analogiam k zásadám čl. 12 ods. 2 ústavy).

V exekučnom konaní sú účastníkmi oprávnený a povinný (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku). Podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. je oprávnený poplatníkom súdneho poplatku za udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, ktorý podľa položky 13 písm. a) prílohy cit. zákona predstavuje sumu 16,50 €. Naproti tomu povinný je (hoci, ako bolo vyložené vyššie, je zákon v tomto smere absolútne neurčitý) zaťažovaný poplatkom za konanie o námietkach podľa písm. b) rovnakej položky, ktorého výška je 6 % vymáhaného nároku, najmenej 66 €, najviac 16.596,50 €. Z uvedeného plynie, že kým oprávnený je zaťažovaný v exekúcii len 16,50 € poplatkom, povinný je zaťažovaný poplatkom, ktorého spodná hranica je štyrikrát a horná hranica 1000-krát vyššia ako

poplatok oprávneného. Takýto hrubý a nápadný nepomer medzi poplatkami za obsahovo podobný procesný úkon (návrh na vykonanie exekúcie – námietky ako obrana proti exekúcii) podľa názoru krajského súdu prima facie odporuje princípu rovnosti účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Táto situácia je navyše raritná v celom našom procesnom práve. Zákon o súdnych poplatkoch je v zásade postavený na myšlienke, že poplatok znáša ten, kto činnosť súdu žiada alebo kto z nej má prospech. Je nesporné, že z exekúcie (vykonávanej síce exekútorom, ale na základe poverenia súdu) má prospech oprávnený, ktorý navyše aj činnosť súdu v exekúcii ako prvý požaduje. Námietky povinného len reagujú na procesný úkon oprávneného. V občianskom súdnom konaní je poplatková povinnosť zásadne postavená na rovnakom všeobecnom princípe, keď poplatníkom je zásadne žalobca (navrhovateľ) podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. Žalovaný (odporca) je v zásade len poplatníkom v prípade podania odporu/námietok proti platobnému rozkazu, ktorý je kvalifikovanou obranou (pričom o jeho ústavnosti v jestvujúcej podobe má krajský súd tiež pochybnosti) alebo v prípade neúspechu v konaní, prípadne vtedy, ak je žalobca (navrhovateľ) od poplatkov oslobodený. V prípade, že je poplatok v niektorých osobitných položkách ustanovený za konanie, sú poplatníkmi spravidla všetci účastníci v určitých pomeroch (napr. pri vypořádání bezpodielového spoluvlastníctva manželov).

Uvedená zásadná nerovnosť, umocnená i výškou poplatku za konanie o námietkach, ktorá je zákonodarcom nevysvetlená a nenachádza podľa názoru krajského súdu žiadne ústavne prijateľné odôvodnenie, je v rozpore s čl. 47 ods. 3 ústavy i s čl. 6 ods. 1 Dohovoru.“

Z návrhu vyplýva, že krajský súd súčasne rozhodol o prerušení konania vo veci súdneho poplatku podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch majúc na zreteli, že odvolacie konanie sa týka len uznesenia, ktorým bolo uložené zaplatenie súdneho poplatku, a netýka sa samotného exekučného konania, na ktoré toto konanie nemá žiaden vplyv; exekučné konanie preto môže i naďalej pokračovať. Krajský súd v nadväznosti na to ďalej dodal, že sa preto nezaoberal § 36 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z.

o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov o nemožnosti prerušenia exekučného konania. V konaní o súdnom poplatku bude krajský súd pokračovať po právoplatnom rozhodnutí ústavného súdu v tejto veci.

II.

Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou...

Podľa čl. 144 ods. 2 ústavy ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1. Právny názor ústavného súdu obsiahnutý v rozhodnutí je pre súd záväzný.

Podľa § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až písm. f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily..., môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Podľa § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou. Podľa § 19 zákona o ústavnom súde súdom podľa § 18 ods. 1 písm. d) sa rozumie príslušný senát alebo samosudca. Podľa § 21 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak je účastníkom konania súd, zastupuje senát jeho predseda.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu konštatoval, že podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy má právomoc rozhodnúť o návrhu podanom krajským súdom, ktorý je

aktívne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov [§ 18 ods. 1 písm. d) v spojení s § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde], pričom tento obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, a keďže nezistil žiadne dôvody na odmietnutie návrhu, prijal ho podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na ďalšie konanie.

Návrh podľa názoru ústavného súdu spĺňa predpísané náležitosti návrhu na začatie konania ustanovené v § 20 a § 37 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd v zmysle § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. novembra 2011